

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1121/2019
12.07.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић, Бранислава Босиљковића, Бисерке Живановић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Данијела Златановић, адвокат из ..., против тужених ББ, чији је пуномоћник Весна Станимировић, адвокат из ..., и ВВ, ради исплате, одлучујући о ревизијама тужених изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2994/18 од 26.11.2018. године, у седници већа одржаној дана 12.07.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог ББ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2994/18 од 26.11.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог ББ изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2994/18 од 26.11.2018. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог ВВ, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2994/18 од 26.11.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 348/2018 од 18.09.2018. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца. Ставом другим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу за период од јануара месеца 2015. године закључно са августом месецом 2015. године, на име накнаде трошкова за исхрану у току рада, солидарно исплате појединачне месечне износе са законском затезном каматом на сваки износ, све ближе наведено у том ставу изреке. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени ВВ да тужиоцу за период од септембра месеца 2015. године закључно са јануаром месецом 2018. године, на име накнаде трошкова за исхрану у току рада исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом на сваки износ, све ближе наведено у том ставу изреке. Ставом четвртим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу за период од јануара месеца 2015. године закључно са августом месецом 2015. године, на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора, солидарно исплате појединачне месечне износе са законском затезном каматом на сваки износ, све ближе наведено у том ставу изреке. Ставом петим изреке, обавезан је тужени ВВ

да тужиоцу за период од септембра месеца 2015. године закључно са јануаром месецом 2018. године, на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора, исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом на сваки износ, све ближе наведено у том ставу изреке. Ставом шестим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 87.521,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности одлуке до исплате. Ставом седмим изреке, одбијен је захтев тужиоца у делу којим је тражио да му тужени исплате законску затезну камату на досуђени износ трошкова поступка почев од дана доношења одлуке до извршности.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2994/18 од 26.11.2018. године, одбијене су жалбе тужиоца и туженог ВВ и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 348/2018 од 18.09.2018. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени су благовремено изјавили ревизије због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложено да се ревизије сматрају изузетно дозвољеним, применом члана 404. Закона о парничном поступку, а ради уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије туженог ББ, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној на основу одредбе члана 404. став 1. ЗПП.

У конкретном случају, по оцени Врховног касационог суда, не постоји потреба за уједначавањем судске праксе (разлог на којем тужени ББ заснива посебну ревизију) јер побијана пресуда не одступа од судске праксе - пресуда овог суда донетих у чињенично и правно истоветним споровима. Наиме, у конкретном случају, правноснажном пресудом је усвојен тужбени захтев и обавезан је тужени ББ да тужиоцу за тражени период солидарно са туженим ВВ исплати на име накнаде за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора досуђене износе. Правилно се у нижестепеним пресудама закључује да из утврђеног радног часа према члану 5. став 6. Анекса Колективног уговора не може закључити који износ представља накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за годишњи одмор и да ли је тужени исплаћивао накнаду ових трошкова запосленима, па и тужиоцу, а након измене Колективног уговора Анексом од 20.06.2014. године, није дошло до увећања зараде запослених. Следом реченог, право запослених на исплату наведених накнада је само деклараторно наведено у изменама Колективног уговора, а тужени није доказао да је вршио обрачун и исплату тужиоцу по том основу.

Из изнетих разлога је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије туженог ББ у смислу члана 410. став 2. тача 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спорова, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према ком члану ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужбу у овом спору тужилац је поднео дана 30.01.2018. године, а као вредност предмета спора означен је износ од 200.000,00 динара, с тим да је поднеском тужиоца од 29.08.2018. године преиначена тужба повећањем тужбених на укупан износ од 246.071,82 динара. Вредност побијеног дела правноснажне пресуде по ревизији туженог ББ износи 52.024,29 динара.

Овај износ очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, због чега ревизија туженог ББ није дозвољена.

Из тог разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије туженог ВВ, у смислу члана 410. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према одредби члана 85. ЗПП, странку мора да заступа адвокат у поступку по ванредним правним лековима, изузев ако је сама адвокат.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 1. ЗПП, прописано је да је ревизија недозвољена ако је изјављена од стране лица које није овлашћено за изјављивање ревизије.

У конкретном случају, ревизија туженог ВВ, изјављена је и потписана од стране адвоката који није заступао овог туженог у току првостепеног и другостепеног поступка, а пуномоћје за заступање по ванредном правном леку није достављено уз ревизију. Како је ревизију изјавило лице које није овлашћено за подношење ревизије, Врховни касациони суд је исту одбацио као недозвољену, применом одредбе члана 413. ЗПП, и одлучио као у ставу трећем изреке.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић